

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Jaké byly Harantovské slavnosti? - strana 4
- Stavební vývoj hradu Pecka - strana 5
- Fotografická hádanka - strana 6
- Z žižkovské pouti - strana 7
- Kdo je kdo? Oldřich Exner - strana 8 - 10
- Tajné chodby na hradě - strana 13 - 14
- Sport - strana 16 - 19

Ročník XIX / číslo 3/2009

Říjen - prosinec 2009

Nový kněz v peckovské farnosti

K 31. červenci ukončil své krátké, leč velice přínosné působení v Pecce P. Erhard Osmantzik, který byl povolán jako misionář do norského Tromsø. Novým administrátorem a duchovním správcem peckovské farnosti se stal P. Mariusz Robak - stejně jako tři jeho předchůdci z kongregace Misionářů Svaté rodiny.

Pane Mariuszi, převzal jste peckovskou farnost po P. Erhartovi. Jste mladý člověk působící svěžím dojmem. Pecka jistě není vaším prvním působištěm?

Pecka je v pořadí již šestá farnost, ve které působím jako kněz. Na počátku mého kněžského působení jsem pracoval tři roky v Polsku. Nejdříve v Rzesowiu, potom v Zlotowiu a pak v nejstarším poutním místě v Polsku v Klášterní Hoře. Tam jsem se rozhodl pracovat v cizině, v misiích. Napsal jsem žádost a uvedl, že mohu pracovat v Česku, Rakousku, Německu. V té době byla největší potřeba kněží v Česku. Tak jsem začal pracovat v této zemi. Pecka je již třetí farnost mého působení v Čechách. Nejdříve jsem působil jako kaplan ve Vrchlabí a potom ve Dvoře Králové.

Odkud pocházíte?

Pocházím z vesnice z východu Polska z okolí Lublinu. Domů to mám 700 kilometrů.

Pokračování na straně 3

Podzim - doba zrání, úrody a sklizně...

Pecka má novou mapu

V letošním roce vydalo Město Nová Paka v rámci projektu Novopacko - kraj zkamenělých stromů sérii zajímavých map, které užitečně rozšiřují možnosti prezentace našeho regionu. Projekt spolufinancovala Evropská unie.

Výsledkem je nejen mapa

Novopacka, ale i orientační plány důležitých turistických center regionu. Samostatně vyšel rovněž plán Pecky a dalších obcí Peckovska s označením všech domů popisnými čísly. Mapa je k dostání zdarma, například na úřadu městyse.

-r-

At' zvítězí rozum...

Vážení spoluobčané, podzim už máme za dveřmi, ale stále se můžeme těšit z babího léta. Letošní rok je nabitý investičními akcemi, které by měly zlepšit našim občanům život v našich obcích.

Nejrozsáhlejší akcí, která zasáhla snad každou domácnost v Pecce a Lhotě u Pecky, byla výstavba čistírný odpadních vod a kanalizace. V současné době probíhají již drobné dokončovací práce a postupné připojování domácností na kanalizaci. Vodohospodářská a obchodní společnost Jičín počítá s napojením domácností nejdéle do června 2010. Občané, kteří budou provádět připojování nemovitostí na novou

kanalizaci do 31.12.2009, mají možnost využít služeb Úřadu městyse Pecka a zakoupit potřebný materiál přímo na úřadě. Kdo plánuje zhotovení přípojky až v příštím roce, bude si muset materiál zajistit sám. Na našem úřadě nebude již možnost ho získat. V návaznosti na výstavbu kanalizace jsme se snažili zrekonstruovat co nejvíce místních komunikací. V letošním roce nás tyto opravy přijdou na 4,5 mil. korun.

Z Programu regenerace městských památkových zón se nám opět podařilo získat finanční prostředky na opravu fasády kostela, opravu kamenných ostění na hradě, zpevnění hradní-

ho zdiva a zrestaurování sochy sv. Jana Nepomuckého.

Daří se nám získávat i finanční prostředky z Evropské unie. Dokončujeme modernizaci učeben a výstavbu výtahu a bezbariérového sociálního zařízení v základní škole. Na tuto akci se podařilo získat 5,5 milionu korun z programu rozvoje městských a venkovských oblastí. Naši žáci si již můžou vyzkoušet moderní technologie výuky, zacvičí si na moderním povrchu v tělocvičně a hlavně můžeme školu otevřít i dětem s tělesným postižením.

V současné době zahajujeme opravu staré hasičské zbrojnice v Pecce a opravu autobusové zastávky a chodníků v Bělé u Pecky. Zde budou využity prostředky z Programu obnovy venkova.

Pro příští rok se podařilo získat dotaci z programu Evropské unie na rozšíření knihovny, opravy chodníků v okolí úřadu a základní školy. V podzimních měsících proběhne výběrové řízení na dodavatele celé akce. Vše by mělo být dokončeno za rok – tj. na podzim 2010.

Stále se snažíme získat dotaci na výstavbu vodovodu v Horním Javoří, zde máme již zpracovanou projektovou dokumentaci a je vydáno stavební povolení. Doufáme, že naši představitelé, zákonodárci při svém hlasování budou rozhodovat uvážlivě a hlavně budou dělat vše pro to, aby svým jednáním nezabrzdili příjmy, na kterých jsou závislé obecní rozpočty a bez kterých se hlavně menší obce neobejdou.

Přejme si, ať zvítězí rozum.

Hana Štěrbová

Knihovna se bude rekonstruovat

Obec získala finanční dotaci z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod na projekt Rekonstrukce knihovny a okolí - městyse Pecka“. Realizací projektu dojde ke zvětšení prostoru Místní knihovny v Pecce a umožnění jejího postupného dovybavování modernějšími technologiemi. Značnou část projektu však tvoří revitalizace okolí památkově chráněné budovy č.p. 2, v níž sídlí jak knihovna, tak pošta a Úřad městyse Pecka. Realizací projektu dojde k výraznému zlepšení vzhledu okolí budovy, zvýší se bezpečnost v přístupech k budově a vytvoření šesti parkovacích míst jistě přispěje ke spokojenosti uživatelů služeb uvedených institucí.

Harmonogram prací po skončení výběrového řízení dodavatele stavby počítá se zahájením dne 1. listopadu letošního roku a jejich ukončení v listopadu příštího roku. Nejdříve se začne s rekonstrukcí knihovny. Práce budou provedeny v průběhu zimního období.

Náhradní provoz knihovny bude zajištěn v prostoru sálu hasičské zbrojnice v Pecce. Poskytování služeb knihovny uživatelům bude muset být na určitý čas před zahájením a poté po ukončení prací přerušeno. O tom, kdy to bude a na jak dlouho, budou podány informace ve vývěsní skříňce knihovny a v informačním letáku ÚmP.

-PaP-

Poděkování

Vážení peckovští sousedé, rádi bychom se formou těchto řádků v Listech Peckovska s vámi rozloučili. Prožili jsme v Harantově městečku téměř čtvrtstoletí života, po většinou spojeného s příjemnými zážitky. Poznali jsme mnoho vlídných lidí, z nichž mnozí se stali našimi přáteli. Hluboce si jich vážíme a jsme jim vděční za mnohé, co pro nás udělali. Někteří už nežijí, ale přesto na ně rádi vzpomínáme. Pecku si budeme pamatovat jako místo s kouzlem, hezké v zimě i v létě, zaslíbené sportu, kultuře a dalším příjemným věcem. Tak o ní smýšlíme a věříme, že budeme i v budoucnu.

Přestože máme v současné době už jen status turistů, přistihneme se často, že v hovoru používáme frázi „u nás na Pecce“. Nakonec, naše děti budou Pecku vždýcky uvádět jako místo, odkud pocházejí, takže v jejich případě není zmíněná fráze daleko od věci.

Děkujeme všem za vše hezké, přejeme městečku i jeho obyvatelům rozkvět, spokojenost a těšíme se na další návštěvy.

Rodina Kulihova

Co bylo podnětem volby stát se knězem?

Podnětem být knězem byla moje věřící rodina a také společenství mladých lidí (Spolco) na střední škole. Když jsem byl ve druhém ročníku, bydlel jsem na internátě. Vychovatelkou tam byla paní, která se svým manželem jezdila na setkání věřících lidí. V tomto společenství byli lidé k sobě otevření, milí, radostní a hodní. Též jsem se zúčastnil a cítil jsem se tam jako doma. Toto společenství mě oslovilo a pomohlo mi najít cestu k Bohu a také k člověku.

Takže už máte určité zkušenosti ze svého působení v naší zemi?

První farností v Čechách bylo Vrchlabí. Pracoval jsem tam jako kaplan. To je pomocný kněz faráře. Měl jsem na starosti tamější mládež. Po roce práce ve Vrchlabí jsem pokračoval jako kaplan pro mládež vikariátu v Trutnově. Pořádkovalo se mi tam ve spolupráci s mladými lidmi uspořádat hudební festival pro mládež, který má už svou tradici. Měl jsem tam na starosti kontakt s dalšími církvemi. Povzbuzením pro mě byla spolupráce s evangelickou církví a československou církví husitskou. Společně jsme pořádali několik ekumenických aktivit. Myslím si, že největším přínosem pro křesťany byla ekumenická křížová cesta přes město Vrchlabí. Mým největším vrchlabským zážitkem byl moment, když jsem na této ekumenické křížové cestě hrál Ježíše. Působil jsem tam dva roky.

Dodnes vzpomínám na výjimečný ekumenický vztah mezi různými církvemi a také na kamarádský vztah s farářem církve husitské a farářem evangelickým.

Další dva roky jsem působil jako kaplan ve Dvoře Králové. Měl jsem na starosti mládež celého trutnovského vikariátu, starší mládež, ministranty a také jsem pravidelně navštěvoval nemocné ve zdravotnických zařízeních. Těšilo mne, že tam byla fara otevřena pro všechny lidi, ne jenom pro farníky. Na dvoře fary mělo své sídlo bezbariérové zařízení Střelka. Vedla ho farní charita - sestra Dagmar spolu s dalšími sestrami a laiky. Cílem tohoto zařízení bylo organizovat volný čas romských a českých

dětí. Měla tu své sídlo Farní charita a Občanská poradna. Na faře i v kostele se pořádala spousta aktivit jak farních i občanských. Život na faře začínal ráno a končil večer. Největším zážitkem pro mě bylo navštěvovat hospic svatého Josefa v Žírči. Povzbuzením pro mne byla spolupráce s místním farářem Janem Čekalou a komunitou sester Božího milosrdenství. Jsem rád, že jsem v této farnosti byl. **Nyní jste dostal na starost poměrně rozsáhlou farnost. Jaké jsou vaše plány a představy o vašem působení na Peckovsku? Čím chcete oslovit zdejší lidi?**

Je to pravda, dostal jsem na starost dost rozsáhlou farnost. K farnosti Pecka patří 10 kostelů. Čeká mne spousta práce jak v kostelích, tak i na faře. Těší mě však zájem a starost farníků, ale i občanů o tyto historicko-kulturní památky. Každý kostel je v obci dominantou a je také projevem historické doby, na kterou bychom neměli zapomenout.

Těším se na spolupráci

s mými farníky, s členy ekonomické a pastorační rady, s místním zastupitelstvem, s paní starostkou, s paní kastelánkou hradu. Chtěl bych spolupracovat s místními občany, se školou. Chtěl bych, aby v budoucnu byla peckovská fara otevřena nejen pro farníky, ale i pro občany městyse Pecka. Mou touhou je vytvářet společenství, ve kterém se každý bude cítit dobře. K tomu však je nezbytná oprava fary v Pecce, aby mohla ještě více sloužit farnosti, dětem, mládeži, občanům Pecky. Chtěl bych se účastnit života v obci a také v Listech Peckovska informovat o dění ve farnosti.

Jsem rád, že se mohu také takto představit veřejnosti a přeji všem občanům městyse Pecka pevné zdraví, naději do budoucna, úspěch, štěstí a radost z každého dne svého života. Ať Bůh Vám všem žehná!

Děkuji za rozhovor a věnovaný čas, a ať si zdejší kraj oblíbíte a dobře se vám zde daří.

Petr Pavel

**Letos tomu bylo již 50 let,
kdy byli 19.9. 1959 oddáni naši milovaní:**

**dědeček Ivo Voňka
s babičkou Stanislavou, rozenou Ondráčkovou**

Všechno nejlepší ke zlaté svatbě a spoustu dalších
společných let přejí
**vnoučata Tomáš s Míšou, snacha Zuzana,
ostatní příbuzní a sousedé z Pecky**

Jaké byly Harantovské slavnosti?

Harantovské slavnosti historického zpěvu proběhly sice již v červnu, ale protože LP vyšly před jejich konáním, dovolím si vás seznámit s jejich průběhem.

Letos se slavnosti konaly nejbližší datu, které bylo dle podmínek možné, a to 19. – 21.6., tedy nejbližší výročí popravy Kryštofa Haranta, jehož jméno nesou. Do Pecky se sjelo 12 souborů (AMABILE Nová Paka, ANGELUS SILESIS Opava, BACILLUS ESSENCIS Praha, CANTICA Kutná Hora, DÍVČÍ PĚVĚCKÝ SBOR SPgŠ Kroměříž, KOLEGIUM PRO DUCHOVNÍ HUSBY Klatovy, KRATOCHVÍLE Praha, NACHTIGALLUS Praha, OKTET Praha, VOKÁL Přerov, SMÍŠENÝ KOMORNÍ SBOR VOX NYMBURGENSES Nymburk, VÍCEMÉNĚ V TÓNINĚ Praha). Převahu tvořily sbory komorní.

Festival začíná v pátek, aniž tomu nebylo jinak. Svůj repertoár předvedl Octopus pragensis v čele s uměleckým vedoucím Petrem Daňkem.

Tradiční sobotní přehlídka začala v 9.30. Každý sbor měl 10 minut na to, aby odbornou porotu zaujal svým výkonem a předvedl mu povinné skladby. Každý sbor byl porotě představen úžasnou moderátorkou, paní Alenou Špačkovou. Po skončení přehlídky vynesla porota ortel a představila oceněné sbory. Protože tento festival je výjimečný tím, že nemá ani stupně vítězů, ani pásma (zlaté, stříbrné, bronzové), má to porota mnohem těžší, neboť musí vybrat nejen sbory, ale i to, v čem daný sbor exceloval. Oceněny byly následující sbory: Oktet Praha – Laureát festivalu, Bacillus

essencis Dolní Chabry – cena za kultivovaný komorní zvuk, Kollegium pro duchovní hudbu Klatovy – cena za stylovou interpretaci polyfonie, NachtiGallus – cena za přesvědčivou hlasovou kulturu. Zvláštní cena za samostatné výborné vedení sborů byla udělena sbormistryni Mgr. Sylvě Mařkové, která nejenže vedla 3 sbory, ale přijela i se svou malou dcerou (a pseml). Vše zvládala s obdivuhodnou energií.

Odpoledne proběhl seminář-ateliér na téma Interpretace renesanční tvorby, na kterém sbory pod vedením dr. Martina Horyny se cvičily skladbu, kterou společně doprovodily mši.

Novinkou byla seminář na téma Hudební inspirace Kryštofa Haranta. Mgr. Jan Bařa z Ústavu hudební vědy FF UK seznámil přítomné s výsledky svého bádání.

Od 18 hod. mohli zájemci vyslechnout buď na hradě nebo v kostele volné koncerty zúčastněných interpretů. O dvě hodiny později se sbormistři seznámili (pokud projevíli zájem) s názory porotců na svá vystoupení na hodnocené přehlídce.

Festival zakončuje nedělní mše. Doprovodil ji sbor Collegium 419 se sbormistrem Čeněkem Svobodou. Tento sympatický sbor pokračoval po mši koncertem, který posluchače nadchl (stejně jako při zakončení minulých slavností). Potěšující je, že se tento soubor, který vystupuje i v zahraničí, sám nabídl, že by chtěl koncertovat v Pecce právě při HSHZ. Pecka ho prý okouzila a rád se sem vrátil.

Porotci došli k závěru, že slavnosti jsou rok od roku na lepší úrovni, což dokazují sbory, které se na festi-

val přihlašují. Začínají totiž převažovat sbory komornější, u kterých lépe vynikne polyfonní hudba. I podle ohlasů sborů je Pecka se svým festivalem příjemným místem, kam se účinkující rádi vrací.

Příští ročník HSHZ bude jubilejní, desátý! Je na místě poděkovat všem, kteří se kdy na zdárném průběhu festivalu podíleli. A nejsou to jen ony tři dny, je to vlastně průběžná práce.

Jsmem malí, ale máme velké plány

Po neúnavných (více či méně úspěšných) pokusech o získání nejruznějších dotací krajských, republikových i evropských, které by nám umožnily vylepšit práci ve škole, se na nás usmálo štěstí.

Od 1. srpna pracujeme na projektu **Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace**, financovaném z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost podporovaného EU.

Tento projekt směřuje k inovaci školního vzdělávacího programu. Upravíme nebo přepracujeme osnovy některých předmětů, rozšíříme začlenění environmentální výchovy i v podobě nově vzniklých předmětů a kroužků, dále pak začleníme nebo upravíme některé volitelné předměty směřující k praxi (technická praktika, základy ekonomiky a podnikání). Proměnou projdou předměty navazující na tělesnou výchovu směrem k atraktivnějším netradičním sportům (florbal, softbal, ...). Další nové předměty budou sloužit k lepšímu přechodu žáků na střední školu – cvičení z českého jazyka a z matematiky. Pro tyto předměty vytvoříme náplň a pracovní materiály v podobě pracovních sešitů nebo souborů pracovních listů.

Dalším bodem bude vznik materiálů pro interaktivní tabuli v rámci různých ročníků a předmětů.

Důležitou částí projektu je i část věnovaná mezinárodní spolupráci, jejíž součástí bude výjezd žáků naší školy do školy zahraniční v rozsahu pěti dnů. Tyto pobytové dny budou vyplněny společnými hodinami angličtiny i dalšími hodinami vedenými v angličtině. Během pobytu žáci natočí reportáž o pobytu opět v angličtině.

Základním článkem změn pak bude zavedení pravidelných prezentačních odpolední – jednou měsíčně. V rámci těchto odpolední se budou žáci učit prezentovat své výsledky (dramatická, recitační nebo hudební pásma na 1. stupni a prezentace z jednotlivých předmětů a výtvořů a výrobky z výtvarných a pracovních činností na 2. stupni) před větším počtem lidí. Pro potřeby prezentace přetváříme bývalou učebnu hudební výchovy.

Partnery naší školy v projektu jsou Městys Pecka jako náš zřizovatel a Základní škola Nová Paka – Husitská, se kterou budeme spolupracovat při konzultacích a výměně materiálů pro interaktivní tabuli.

-am-

Stavební vývoj hradu Pecka

Hrad prý kdysi dostal své jméno „označení žádoucí tvrdosti a nedobytnosti proti nepřítelům“. Název Pecka se poprvé objevuje v roce 1322, kdy se v deskách zemských půhoných uvádí jako majitel hradu Budivoj z Pecky (Budywoyo de peczky).

Nejnovější objevy i na základě dendrochronologického datování vybízejí k přehodnocení zažitých názorů na dobu vzniku hradu. Hrad Pecka má mnoho zvláštností, které komplikují možnost jeho založení nepříliš majetným rodem. Některá fakta naznačují, že ho mohl založit už kolem roku 1275 král Přemysl Otakar II. jako mocenskou oporu proti rozpínavosti šlechty a snad i k ochraně obchodní stezky a zlatých dolů v blízké Stupně.

V té době byla Pecka suverénně největším a nejvýstavnějším hradem v širokém okolí. Mohutností ji předčil až Václavem II. kolem roku 1300 založený hrad Veliš u Jičína.

Hrad Pecka byl vybudován na skalnaté slepencové kupě, kterou byl zakončen dlouhý, k severozápadu mírně klesající ostroh.

Plochu hradu ve tvaru protáhlého, 80 metrů dlouhého a až 30 metrů širokého oválu vymezovala přes 2 metry silná hradba, doplněná na severu a východě dvěma okrouhlými věžemi. Větší z nich, severní (o průměru 9 metrů), z obrysu hradu pravděpodobně nevystupovala a sloužila k ochraně dnes už nedochované vstupní brány. Druhá, menší věž na východě nad příjezdovou cestou, měla průměr 7,5 metru a před obvodovou hradbu byla předložena polovinou své hmoty. Od jihu k ní přiléhal 35 metrů dlouhý a 11 metrů široký tříprostorový hradní palác. Věž měla funkci bergfritu (útočištné věže), do které se mohl v případě dobytí brány uchýlit hradní pán s rodinou a zbylými obránci. Z toho důvodu byla původně přístupná až z druhého patra paláce prostřednictvím pavlázky nebo padacího můstku. Věž zároveň sloužila ke kontrole dlouhého východního úseku přístupové cesty. Mezi oběma věžemi, a rovněž podél celé západní hradby, zevnitř přiléhaly nejrůznější budovy a

součástí provozu byla i čtverhranná nádrž na vodu, vysekaná do skály. Snad už v průběhu 14. století byla přímo v nádrži zřízena studna, jejíž hloubka dosáhla 56 metrů.

Téměř celý obvod hradu obíhala ještě nižší parkánová hradba, do které byl před bránou pomoci stoupající dřevěné rampy a padacího mostu přiveden vstup. Tento celek pak obklopoval dnes zcela zasypaný příkop, před nímž byl ještě navršen dnes rovněž zcela zaniklý val korunovaný palisádou.

Po husitských válkách byla parkánová hradba na východní straně doplněna asi v polovině 15. století o minimálně dvě čtverhranné bašty určené pro ruční palné zbraně, se snahou zkvalitnit kontrolu přístupové cesty.

Na konci 15. a na počátku 16. století dochází na hradě k podstatným stavebním změnám, jejichž cílem je rozšířit především obytné části a přizpůsobit je požadavkům nového životního stylu šlechty – z četných majitelů se do stavebního dění na hradě nejvýrazněji zapsaly rody Hořických z Hořic a Škop-

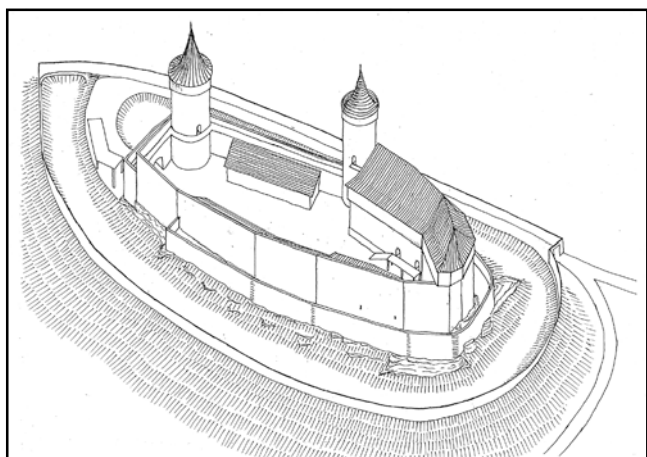
ků z Bílých Otradovic.

Za Hořického z Hořic kolem roku 1500 byla zástavba podél západní hradby sjednocena do jediného, 55 metrů dlouhého, částečně podsklepeného a dnes kromě jižní části zcela zaniklého křídla. Z jeho materiálu byl totiž na konci 16. století postaven tzv. Harantovský palác. Z doby kolem roku 1500 je rovněž rozměrná nová branská budova s padacím mostem a objekt kuchyně přistavěný do parkánu zvenčí k východní obvodové hradbě.

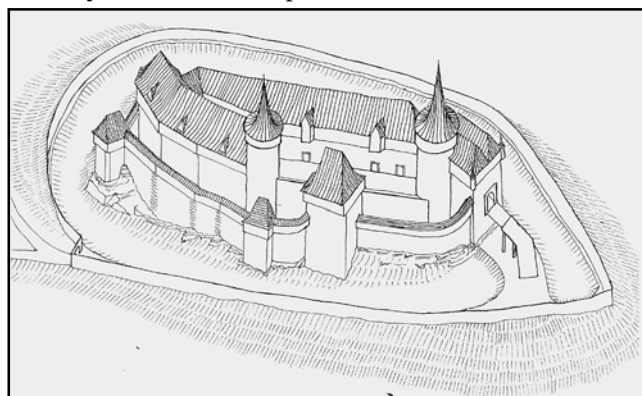
Za Škopků z Bílých Otradovic se ve 2. polovině 16. století pokračovalo – už v renesančním duchu – v rozšiřování obytných prostor. Vznikl východní palác, čímž byla z větší části obestavěna severní věž a přestavěn i jižní palác. Smysl tím ztratilo i pohusitské opevnění včetně parkánu, takže bylo z větší části rozebráno.

Stavební aktivita byla ukončena na počátku 17. století výstavbou již zmíněného západního Harantovského křídla ve stylu pozdní renesance. Tím Pecka nabyla vzhledu malebného renesančního zámku.

Tomáš Tomíček

Hrad ve 13. století.

Hrad v 15. století.

„Pohřešovaná“ brána je zpět

Fotografická hádanka tentokrát netradičně

V minulém čísle Listů Pecovska byla otištěna fotografie domu čp. 190 za koupalištěm.

„Dům z Peckovských listů číslo 2/2009 je číslo 190 u Lázní, kde bydlil pan Pátý. Pamatuji, že se k nim chodilo po schodech podle domu, ze předu zakrytých dřevěnou stříškou. Jinak dole v přízemí měli konírnu. Vedle nich byla hospoda u Jindráků a naproti lázně s velkými dřevěnými vanami. Po Pátých měla tento dům vodohospodářská správa, která ho přebudovala na rekreační zařízení pro své zaměstnance. Na přestavbě se podílel Karel Rulf, Jiří Groh a manžel,“ napsala vyčerpávající odpověď Ivana Holubová. My jen dodáváme, že před Pátými dům patřil zasloužilému sokolovi Bohumilu Nyčovi.

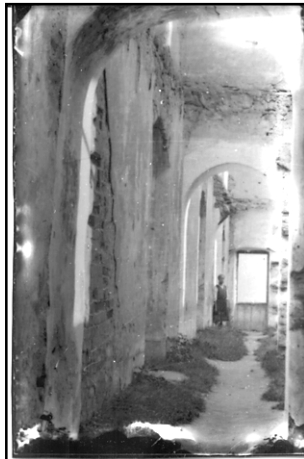
Správných odpovědí se však sešlo více a losování jako výherkyni tentokrát určilo **Věru Urbanovou** z

Pecky čp. 264. V knihovně na ni opět čeká malý dárek.

V další fotografické hádance přinášíme málo známý snímek z hradu, který se nedávno podařilo vyvolat ze skleněných fotografických desek z pozůstatosti po drogistovi Josefu Pátém (mimořádně holčička na snímku je jeho dcera).

Odhadnete, v které části hradu je fotografie pořízena? Své tipy s adresou můžete odevzdávat do konce listopadu v místní knihovně.

-r-

Od šedesátých let minulého století se do hradu vstupovalo kovanou bránou hned za mostem. Před deseti lety obec nechala do průjezdu vsadit nová, masivní dubová vrata a méně funkční stará brána byla odstraněna.

Během času se na ni zapomnělo a nikdo nepama-

toval, kam byla odložena. Teprve vloni se jí podařilo objevit ve starém železe na místním sběrném dvoře.

Na hrad byla nedávno převezena díky organizátorům z občanského sdružení Bezdržic. Nyní bránu přebíjíme a po natření bude instalována v prostoru nádvoří.

-vk-

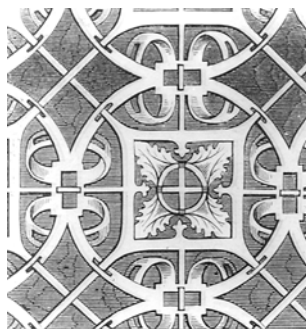
Hrad zůstane chráněn proti zlým silám

Takzvaná kobercová sgrafita pokrývala v renesanci celou polovinu tehdejšího peckovského zámku.

V dnešní době je tento typ výzdoby v Čechách zachován jen ojediněle. Kompletní představu nabízí snad jen zámek Doudleby na Rychnovsku.

Podobně tedy mohla kdysi vypadat i Pecka. Dnes nám z někdejší bohaté exteriérové výzdoby zbylo jen jediné, téměř nepatrné sgrafito na ruinách jižního paláce.

Jak vysvětlil Pavel Imrich z josefovského památkového ústavu, který dříve

Peckovské sgrafito zachytil koncem 19. století historik August Sedláček.

působil také jako kastelán v Doudlebach, kobercová sgrafita obsahovala i motivy odhánějící zlé síly.

Restaurování posledního sgrafitového fragmentu na Pecce se „za pět minut dvanáct“ ujaly restaurátorky Hana Bělinová a Markéta Novotná.

Práce by měla být dokončena ještě v říjnu.

-vk-

Setkání občanů Žižkova

Ve středu 5. srpna odpoledne se z iniciativy stálé účastnice střeďechních čtení v knihovně paní Heleny Blažíkové a hlavně díky její pořadatelské aktivitě uskutečnilo „Setkání žižkovských sousedů“ u příležitosti 95 let, jež uplynuly od doby, kdy se část Pecky za pivo-

ré fotografie z rodinných archivů. Jejich porovnáváním se současnou realitou jsou zřejmé změny, jimiž tato část městyse za dnes již bývalým rybníkem za ta desetiletí prošla.

Účastníky setkání byli z většiny ti, kteří mají určitý vztah k této části obce, či

varským rybníkem začala oficiálně nazývat Žižkov. Tato událost byla setkáním několika občanů připomenuta již před pěti lety.

Letos se venku v přírodním amfiteátru bývalé Šturmovy skály na Žižkově sešlo celkem 37 lidí a opět se probírala historie a současnost této části Pecky. Mezi přítomnými kolovaly donesené zachovalé, velmi sta-

přímo zde bydlí. Setkání bylo dobře připraveno. Na stolech byly pravé zdobené poutové koláče výtečné chuti (umění žižkovských žen) a další pochutiny spolu s dostatkem vhodných tekutin. Romantiku posezení uprostřed zeleně doplňovalo plápolající ohniště s vůní opékaných uzenin a nevтіravá kulisa reprodukováné hudby s pís-

němi 60. a 70. let minulého století dokreslovala skvělou atmosféru.

Transparent, nápisy a donesené květiny doladovaly slavnostní ráz vzpomínky.

Paní Blažíková opatruje originál Žádosti tehdejších obyvatel této části obce adresovaný obecní radě. Žádost přítomným přečetla. Občané v ní radu „uctivě žádají, by čtvrt' za rybníkem nesla název Žižkov - by nevhodné pojmenování Šubrtov vymizelo“. Na těžší listině je vyjádření Městského úřadu v Pece ze dne 18. 6. 1914, jímž bylo žádosti vyhověno. „Připomíná se pouze, by označení to slušným způ-

sobem zhotoveno bylo“.

Při této příležitosti byla přítomná starostka Hana Štěrbová požádána, aby Úřad městyse Pecka dal zhotovit novou ceduli s nápisem Žižkov, kterou se nahradí ta značně omšelá dosud používaná.

Živě se povídalo, přitom se vychutnávaly donesené dobroty i opékaná uzenina a dle chuti se vybíralo i z doneseného pití až do tmy, neboť počasí, ač zpočátku hrozilo přeháňkami, vydrželo a setkání přálo.

Iniciátory setkání těší dobrý pocit a spokojenost zúčastněných vyjadřovaná nejen po skončení sezení, ale i několik dnů potom.

Helena Blažíková

Moštování jablek v Borovničce

od 1. října

1 kg jablek - 2,50 Kč
(vozte přebraná a omytá jablka,
vlastní nádoby s sebou)

kontakt: tel. 724 125 934

Kdo je kdo? Oldřich Exner

Letos v Listech Peckovska vycházejí úryvky ze vzpomínek Oldřicha Exnera na jeho dětská léta, která prožíval ve svém rodišti na Moravě a v Bělé u Pecky, kam se rodina v jeho raném věku přestěhovala. V záznamech pokračoval a vytvořil tak obraz toho podstatného ze své celoživotní pracovní aktivity. Odpovědným přístupem k zadaným úkolům a zájmem odvádět svou práci v dobré kvalitě dokazoval vysoké znalosti a schopnosti českých techniků a montérů nejen doma, ale především v zahraničí, kam byl zván a podnikem vyslán.

Pane Exnere, narodil jste se na Moravě a od skončení studií pracujete a žijete v Blansku. Máte tu svou rodinu, dům. Jaký vztah si uchováváte k Bělé u Pecky?

Na Bělou mám ty nejkrásnější vzpomínky z doby svého mládí, které jsem zde prožil. Z Újezdu u Brna, mého rodiště, jsme se s rodiči přestěhovali do Stupné, když mně byly 4 roky. Před Němci jsme museli utéct v r.1938 na podzim, pak jsme bydleli nějaký čas v cihelně v Radkyni a v roce 1940 jsme se přestěhovali do Bělé, kde jsem začal chodit do školy. Poznal jsem zde první kamarády a prožil to vnímavé dětství, které se navždy zapíše do paměti. V r. 1946 jsme založili skautskou družinu Lišáci, podnikali výpravy do okolí. Poznával jsem neznámá místa, s tatínkem chodil do lesa na čekanou a na hony v okolí. S mým nejlepším kamarádem Mirkem Pavlem jsme podnikali výlety na kolech a svěřovali se se svými prvními dobrodružstvími s děvčaty. Všechny tyto zážitky zanechaly v mé paměti nesmazatelné vzpomínky. Když jsem po maturitě odešel na studie do Prahy, vždy jsem se těšil na návraty k rodičům a sestřím. Tento vztah k Bělé ve mně zůstal i později, když jsem se po vystudování vysoké školy natrvalo usadil v Blansku. S manželkou a dětmi jsem dále navštěvoval rodiče a i děti si oblíbily zdejší kraj, zvláště, když jsem ve vyprávění vzpomínal na své příběhy z mládí a vodil je na známá místa v okolí.

Splnil jste si své klukovské sny?

Již od mládí jsem hodně četl a zeměpis s dějepisem se staly mými oblíbenými předměty na gymnáziu. Zvláště vzpomínám na pana profesora Kmínka, kdy jsme si při jeho vyučovacích hodinách zeměpisu četli různé dobrodružné cestopisy. Mezi nimi byla i knížka o dobrodružství malých chlapců, kteří za odměnu cestovali parníkem z Itálie do Německa. Zatoulali se do podpalubí, když mezitím vypověděly motory službu a lodní hřídel prorazil bok lodi. V domnění, že se loď potopí, opustila posádka loď, a když se chlapci dostali na palubu, zjistili, že jsou na celé lodi sami. Vodní proud unášel loď přes Atlantik ke břehům Jižní Ameriky. Knižka se jmenovala K neznámým břehům Brazílie. Tehdy jsem si ve fantazii představoval, že bych se taky rád podíval do Jižní Ameriky, překročit rovník a uvidět na obloze Jižní Kříž. Tento můj dětský sen se mně splnil v r. 1975, kdy jsem se služebně dostal na půl

roku do Brazílie. Vzpomněl jsem si na knížku, co jsme si četli v hodině zeměpisu a přes rodiče zjistil adresu ještě žijícího pana profesora Kmínka. Poslal jsem mu srdečný pozdrav od Neznámých břehů Brazílie. Ještě si na mne pamatoval a poslal mně k rodičům děkovný dopis.

Stal jste se odborníkem na ověřování funkčnosti systémů regulací otáček vodních turbín, respektive zjišťování a odstraňování příčin vzniklých závad. Vyrábí se takováto zařízení ještě jinde v ČR?

V době, kdy jsem jezdil na služební cesty od ČKD, od roku 1957 se regulátory v ČSR vyráběly pouze v ČKD v Blansku, v té době monopolním výrobcí vodních turbín a regulátorů u nás. Za První republiky vyrábělo regulátory několik továren zároveň s malými turbínami pro mlýny a textilky (Prokop Pardubice, Storek Brno, ČKD Praha, Škoda Plzeň a další menší továrny) Nejvíce regulátorů i malých turbín však dodala rakouská firma Voith. Po válce přešlo ČKD Blansko na nový princip přenosu otáček, kde místo řemenového pohonu mechanického roztežníku se začal používat hydraulický přenos pomocí tzv. laděného oleje (čs. patent profesora Nechleby). Dnes se již žádného z těchto principů nepoužívá a celý svět přešel na přenos otáček elektrickou cestou. První elektrické regulátory byly řešeny na analogovém principu (u nás první elektrický regulátor vyvinuli ve VÚAP Praha) a všechny hydraulické prvky si vyráběl každý výrobce sám. Po přechodu na číslicové řízení se používají sériově vyráběné hydraulické prvky od specializovaných výrobců (Bosch, Rexroth, Athos, Hytos a mnoho dalších) lišících se hlavně cenou. Po navržení funkčního schématu regulace jde hlavně o estetické uspořádání všech prvků, a to zde dnes dělají desítky výrobců. Pak už jde jenom o volbu a zapojení řídicího elektronického systému, to dělají opět specializované firmy (Invelt, Ingea, Elzaco a další). Tyto firmy pak kupují osvědčené řídicí systémy z Německa, Japonska, Izraele, USA. Původně byly vyvinuty k navádění raket.

Pracoval jste na vodních elektrárnách i v zahraničí. Minimálně v osmi zemích čtyř světadílů. Co tam technika-odborníka kromě účelu cesty čeká?

Než jsem odjížděl do zahraničí, snažil jsem se získat alespoň základní informace o dané zemi, abych se zde nedopustil nějakého faux pas. Myslím, že jsem vždy obstál. Ptáte se, co čeká technika-odborníka v cizích zemích? V Evropských zemích se podmínky pobytu prakticky neliší od podmínek u nás.

Jiné je to při odjezdu do tropických krajů. V první řadě je nutné absolvovat očkování proti tropickým nemocem (žlutá zimnice, malárie, neštovice, borelióza). Na základě prodělaného očkování dostane každý, kdo jede do tropů Mezinárodní očkovací průkaz, který musí předložit na letišti při vstupu do dané země. V každé zemi v tropickém pásmu číhá jiné nebezpečí. Hlavní však je dodržování základních hygienických pravidel. Nakupované potraviny, pokud se nevaří (hlavně tropické ovoce), se musí před použitím vždy desinfikovat. Jinak hrozí nebezpečí střevní nákazy tzv. amé-

bami. Jsou z toho nepříjemné průjmy trvající několik dnů. Také koupání ve volné přírodě se nedoporučovalo, zvláště v Africe, kde ve vodě žijí malí paraziti zvaní bilharzie. Ti se dostávají tělními dutinami do těla, napadají játra a není proti nim lék. Jejich nákaza je pro Evropana smrtelná. Další nebezpečí hrozí od písečných blech. Ty po štipnutí nakladou pod kůži vajíčka a za několik dní se z nich vylíhnou červi. Ti se pak musí chirurgicky z rány odstranit. Setkal jsem se s tímto případem jak v Etiopii, tak v Brazílii. Zásada je nosit ponožky a vysoké boty. Naštěstí mne nic podobného nepotkalo. V Brazílii hrozilo nebezpečí od jedovatých hadů, stejně tak v Indii, ale pouze ve volné přírodě. Zato štíři a pavouci se v Indii dostávali až do domu. V noci bylo nutné spát pod moskytiéry. V Brazílii se navíc vyskytovali jedovatí pavouci, tzv. tarantule, černé vdovy. Jejich štipnutí bylo smrtelné. Polekala mně na pokoji bílá ještěrka, která lezla po stropě nad mou postelí, ale pak jsem se dozvěděl, že je užitečná a chytá hmyz. Tak jsem si ji na pokoji ochraňoval. Nakonec musím říct, že při dodržování zásad hygieny a opatrnosti se mně za celou dobu pobytu v tropických krajinách nic nestalo.

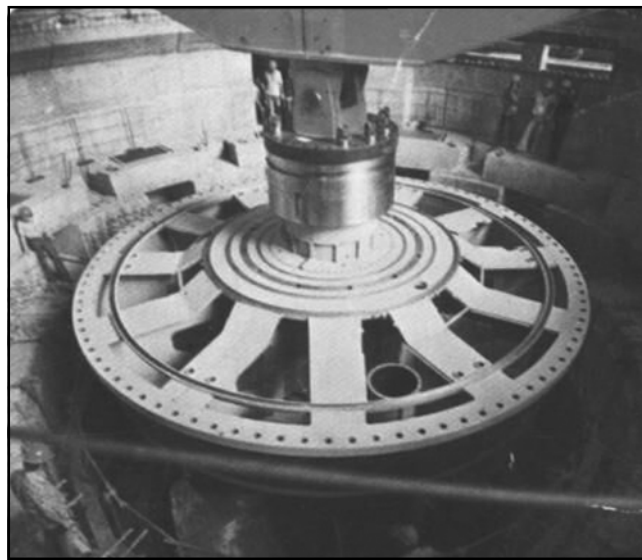
Měl jste možnost poznat práci a život tamějších lidí?

Přístup lidí k práci byl v každé zemi jiný. Bulhaři měli na

všechno čas. Říkali „vsíčko būdět“, když ne dnes, tak zítra nebo později. Ze zahradníků se stali dělníci a montéři v továrnách, ale jejich zájem se točil stále kolem záhumenku nebo kolem zahrádky. Scházela jim technická tradice z doby průmyslové revoluce v 19. století, tak jak to prožily české země.

Rumuni byli nepříjemní, hlavně vedoucí pracovníci, i jim scházela technická praxe.

V Brazílii jsem se setkal s mnoha emigranty a přistěho-

Brazílie - elektrárna Promissao na řece Rio Tieté.

valci, zvláště z Japonska a Německa, kteří tvořili technický kádr prakticky ve všech oborech činnosti. Němci byli velice precizní a chtěli znát vše do všech podrobností. Někdy vysvětlování bylo jako cvičení na vysoké škole a na vše měli své odborníky. V Polsku jsem zažil atentát na papeže Jana Pavla II., v té době nikdo v Polsku nepracoval, jenom se diskutovalo.

Tím, že v Indii je dostatek lidí, využívá se to k „dokonalé dělbě práce“, kdy práci, kterou by u nás zvládnul jeden člověk, tam dělá i deset pracovníků.

V Etiopii je problém přimět lidi k práci. Odborné práce se bojí, nemají dostatek zkušeností a výrobní nástroje, a když je mají, tak s nimi neumějí zacházet.

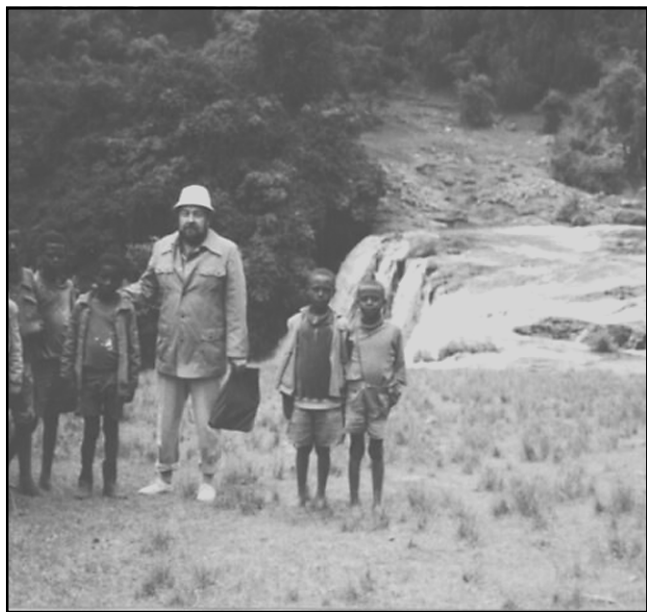
A jak se Středoevropanovi líbí Brazilky, Indiánky, Indky, Etiopanky...?

Pohled Středoevropana na místní ženy se dá vyjádřit slovy známé písničky: „Nikde nejsou ženy krásnější, než u nás doma“.

Jak se s vaší pracovní aktivitou vyrovnávala vaše rodina?

První delší cesta od rodiny byla do Bulharska v r. 1964. V té době měla dcera Monika dva a půl roku a mou nepřítomnost těžce snášela. Po návratu domů mne málem nepoznala.

Také půlroční odloučení od rodiny v r. 1975, kdy jsem pobýval v Brazílii, nebylo pro rodinu lehké, zvláště když jsme měli rozestavěný dům a manželka zůstala na všechno sama. Dosti těžce to nesl syn, který měl v té době 9 roků. Ale ani pro mne nebyla tak dlouhá nepřítomnost u rodiny nejlepším prožitkem.

Etiopie - u vodopádu Hep Fatapi s domorodými dětmi.

Etiopie - na lodi na jezeře Chamo.

Pozdější delší cesty (Indie - 2 měsíce a Etiopie 1 rok) odsouhlasila rodina, kdy už děti byly dospělé. Syn studoval na vysoké škole, dcera měla po promoci na VŠ architektury a byla už vdaná. Pro mne to byl rok odepsaného života.

Do ciziny jste jezdil pracovně i na dovolenou. Jde odlišit dovolenkový pohled na cizí kraj od pracovního?

Pracovní cesta do ciziny se diametrálně liší od cesty na dovolenou. Pracovní cesta vyžaduje velkou odpovědnost za splnění svěřeného úkolu, velké pracovní nasazení, mnohdy bezesné noci a rázné vystupování. Není to jako doma, kdy je případná pomoc na telefonu. Zde se nedá tápat, zákazník očekává, že jste vyslaný odborník na danou práci, a tu musíte splnit. Takže na zábavu nebyl ani čas. Pouze v době čekání na opoždění dodávek jiné firmě se dal volný čas využít k poznání navštívené země, ale to nebylo pravidlem (návštěva vodopádů Iguazú v Brazílii). Většina volného času (v neděli) se využívala k praní prádla, žehlení, psaní dopisů a k vaření. V sobotu býval pracovní den a v době vlastních zkoušek se pracovalo i v neděli.

Na dovolené to bylo něco úplně jiného. Jednak jsem byl pohromadě s rodinou, jel jsem si odpočinout a poznávat cizí kraje s možností cestovat po blízkém i vzdálenějším okolí v Itálii nebo Německu.

Pracovní vyčerpání bylo značné. A co osobní záliby a koníčky?

Na osobní záliby nebyl čas, po večerech jsem četl a sna-

žil jsem se alespoň v době pracovního volna něco koupit rodině, abych tak odčinil svou nepřítomnost doma. V socialistických státech to bylo dost obtížné, tam se prakticky nedalo nic koupit, pouze z Brazílie a Indie se dalo něco dovézt.

Co si berete ke čtení?

Již od mládí jsem velký čtenář a mám doma dost obšíhlou knihovnu (asi 700 svazků různých žánrů). Na dovolené to byla vždy nějaká odpočinková kniha, většinou detektivní příběhy 3x, také jsem četl v době, když u nás vyšel, Pasternakova Doktor Živago, Hakima od Knittela, Waltariho Egypt'ana Sinuheta. Jinak mým oblíbeným autorem je Hemingway, Remarque, Daphne du Maurier, v mládí jsem přečetl Jirásku, i když to byla povinná školní četba, tak se mně líbil. Také se mně líbily romány od Sienkiewicze, Švejk, romány Alexandra Dumase, Zoly, Victora Huga, Párala, Škvoreckého. Má záliba je ale hlavně v knihách o historii, literatuře faktu a dějinách starých civilizací, jako byl Sumer, Egypt, Řecko, Řím, americké civilizace. Nemám rád sci-fi, líbil se mně Harry Potter a nesmím zapomenout na Foglara.

Děkuji za rozhovor a čtenářům mohu slíbit, že si v LP budou moci přečíst i úryvky ze vzpomínek O. Exnera na pracovní pobyty v exotických zemích.

Petr Pavel

Meandry mého mládí - 3

Na Horní Javoří jsme chodili se sestrou pro mléko, když byla Maryčka malá a mléko na příděl nestačilo. To se odebíralo na lístky u různých sedláků. Ve statku u Černých nám nechávali 2x týdně dva litry mimo příděl. V létě u nich maminka pomáhala při žních na poli. Jinak odběr mléka na lístky se střídal v Bělé u různých sedláků podle toho, jak dojíly krávy po teleti. Jednou to bylo u Záveských, podruhé u Raisů, Krausů č.p. 2, Tauchmanů u Trojice, Holmanů nebo ve mlýně u Knapů. Čekali jsme na večerní dojení a mléko nosili domů ještě teplé. Když jsme přišli o něco dříve, tak jsme pomáhali točit odstředivkou (ve mlýně u Knapů). Odstředžovali mléko a ze smetany vyráběli más-

lo. Paní mlynářové Knapové jsme museli říkat mláďata. Někdy nám po stlučení smetany nechali i podmásli (plavaly v něm i malinké kousky másla). To pak bylo k večeri se šťouchanými bramborami omaštěnými osmaženou cibulkou. Jedli jsme všichni z jedné mísy. Brambor rodiče vůbec na zimu kupovali hodně (až 7 metrů) a vždy se snědly. Bylo nás pět ke stolu a brambory byly naší hlavní potravinou. Aby mohla Maryčka jíst s námi u stolu, nechal tatínek nastavit židli, aby viděla do talíře.

ooo

Na podzim v roce 1942 jsme se stěhovali do nově postaveného vlastního domku č.p. 65. Projektoval ho pan stavitel Macura z L. Bělohradu a plánky

kreslil pan Zlatník ze samoty „Pavučina“, vzdálené lesem asi 1km, patří k Hornímu Javoří. Ten měl i stavební dozor. Jelikož byl domek postaven ve stráni, byla v přízemí pouze jedna místnost, za ní ve břehu prádlna a sklep na brambory. Po schodech se šlo do prvního poschodí, kde na chodbě byla spížka a splachovací záchod, kuchyně s bílými kachlovými kamny, kopkou s dvěma troubami na pečení. Stavěl je pan Flek, kamnář z L. Bělohradu. Vedle kamen bylo umývadlo s tekoucí vodou a zrcadlem. V rohu u dveří byl umývací stůl a výlevka, pod oknem byl otoman, jídelní stůl, skříňka, na níž bylo později rádio, a vedle dveří do ložnice byl kredenc. Z kuchyně se šlo do

ložnice se dvěma postelemi. Na jedné jsme spávali se sestrou, na druhé rodiče. Později sestra spávala dole v přízemí, malá postýlka u dveří byla pro Maryčku. Dostala ji od své kmotry p. Holmanové. Ve dvou skříních bylo oblečení. Svítily jsme elektrickou, kterou instalovala firma Vacek z Pecky. Měli jsme svou vlastní studnu s pitnou vodou, pod schody do poschodí byla domácí vodárna od místního zámečnicka p. Grohy. Od r. 44 jsme měli i rádio zn. Empo-Poem, čtyřlampovku. Na půdu se chodilo po venkovním dřevěném schodišti. Aby se nesesouval břeh za domem, byl zpevněn dvěma terasami, ale kameny byly poskládány jenom na hlínu, a tak se 3. zimu sesunul. Na pořádnou práci nebyl

cement. Stejně tak zůstal neomítnut dům, na fasádu už nebyly peníze. Rodiče ji dělali až v šedesátých letech.

ooo

Dny volna ve školním roce byly dány prázdninami. Jezdili jsme je trávit k babičce do Újezda. Mezi tím se oženil strýc Frantík v Přibicích, kde učil na místní obecné škole (1940). V Přibicích, když jsem je prvně navštívil, se mně líbilo, hlavně proto, že tam byla řeka Jihlava. Tatínek mé tetičky Olgy byl starostou a uspořádal výlov v řece. Ta tvořila protektorátní hranice. Přes řeku na 2. břehu už bylo Německo (Pohořelice tam též patřily). V té době bylo v řece ještě hodně ryb a na začátku války se o řeku nikdo nestaral. Lovily se do tažné sítě (vatky) a největší úlovek (kapr 6 kg) dostal pan starosta Procházka. Pak už jsem pravidelně jezdil na každé prázdniny jenom sem. Prostíral jsem na poli povřísla nebo je na povříslavači pomáhal z dlouhé žitné slámy vyrábět. Brzo ráno a k večeru jsem chodil se strýčkem na ryby. Na poli jsem chytil velkého koníka, podařilo se mně na něj ulovit jelce o váze asi 3/4 kg. Byla to moje největší chycená ryba. Strýček měl povolenku na dvě udice, na jednu chytal on, na druhou já.

ooo

Když jsem chtěl jet na prázdniny, musel jsem vždy na jejich začátku nasbírat 10 l borůvek (sestra taky). Stačilo, aby maminka ráno řekla, že chce borůvky na knedlíky nebo bublaninu (táč) a nebyl problém za

hodinu se vrátit z lesa a donést je. Během války se lesní plodiny hodně sbíraly, hlavně houby a borůvky. V okolních selských lesích se sice daly najít, ale mnohem více jich bylo na německé straně. Hranice na počátku války hlídali Ordneři, což byly německé hlídky místní domobrany. Chodili vždy ve dvojicích po vyznačených cestičkách mezi německými a

českými lesy a hlasitě se bavili. Když jsme chtěli nalézt hodně hub, počkali jsme si, až hlídky přešly kolem nás, a když byly dostatečně daleko, vklouzli jsme do jejich lesa. Nejlepší naleziště bylo v lese zvaném „Sýkornice“. Les byl asi 13 roků starý, vysázený v r 1929, kdy původní les zničila mniška. Listnaté stromy zůstaly, nové smrky byly tak 3-5 m vy-

Bělá dětských let Oldřicha Exnera.

soké, mezi nimi na zemi mech a ostrůvky nádherné hedvábné trávy. To bylo ideální prostředí pro křemenáče a kozáky. Nacházeli jsme jich vždy tolik, že jsme je museli již v lese třídit a brali jenom ty s menšími kloboučky. Když nám nestačily tašky, zavázali jsme rukávy u svetru nebo bundy a sbírali do nich. Doma pak nastala práce s čistěním a krájením na sušení.

Podobně to bylo se sběrem borůvek. Využívali jsme sousední německé vysoké borové lesy a chodili sbírat borůvky tam. Jednou nás tam nachytala stará Tauchmanka, Němka, která kouřila fajfku. Byla známá tím, že v roce 1938 běhala s fajfkou v puse po hranicích a zarážela hraniční kolíky. Měli je už dávno připravené, očíslované, horní část v délce asi 15 cm byla seříznuta a nabarvena červeně. Byli jsme asi 10m na německé straně, tak jsme se přesunuli na naši stranu a podruhé si dávali větší pozor.

Při hrách v potoce, když se podařilo chytit nějakého menšího pstruha, tak jsem jej přestěhoval do potoka před náš dům. Měl jsem tam vybudovanou zarážku, kde se nadržela voda, a lávku na máchání prádla pro maminku a k nabírání užitkové vody. V chytání ryb do ruky jsem byl ze všech kluků nejlepší, nebál jsem se sáhnout hluboko pod břeh a mezi kořeny. Každou sobotu jsme měli za úkol zamést před domem silnici, a aby se neprášilo, kropili jsme ji vodou z potoka. Kousek od našeho domu byla kamenná studánka

s ledovou pitnou vodou. Tam jsme chodili pro vodu do džbánku k nedělnímu obědu. Ten se vždy orosil, jak byla studená.

ooo

V r. 1944 jsem končil 4. třídu na obecné škole. Pro postup do měšťanky v Pecce se musely dělat přijímací zkoušky. V těchto jsem uspěl na 1. místě, ale do měšťanky jsem nenastoupil. Dělal jsem zkoušky do primy do gymnázia v Novém Bydžově. Ty trvaly tři dny. Jezdil jsem vlakem s tatínkem, poslední den jsme jeli na motorce. Cestou jsme však píchli kolo a já přijel pozdě. Probíhaly právě zkoušky z přírodopisu, byl tam pan profesor Kraus z N. Paky, kde bylo gymnázium za války zavřeno, a ten mne omluvil. Navíc kyticky, ptáky, brouky jsem znal z výprav do přírody v okolí Bělé. Poslední den jsme dělali také zkoušky z tělocviku, kde jsme skákali do dálky a běhali. Nakonec jsme museli německy meldovat školnímu inspektorovi (byl to říšský Němec), čím chceme být. Řekl jsem mu, že strojním inženýrem. Byl jsem přijat, měl jsem velkou radost a od tatínka jsem dostal motorku Jawa-Robot. Byla to sice válečná výroba, bez chromovaných dílů, ale byl jsem přešťastný. Motorku zajistil tatínkovi obchodní zástupce Jawy, známý motocyklový závodník z první republiky a po válce, p. Antonín Vitvar. Zůstala schovaná na půdě do konce války, až po válce se sdělala dolů a učil jsem se na ní jezdit. To už mně bylo 11 roků.

ooo

Školní rok 1944-45 jsem začal na gymnasiu v Novém Bydžově. Cesta do školy nebyla pro mne jednoduchá. Z Nové Paky to bylo přes hodinu jízdy vlakem. Nejvhodnější spojení pro mne bylo ze zastávky v Horní Nové Vsi. Cesta tam trvala 1 hod. chůze. Na podzim jsem tuto cestu absolvoval jako desetiletý kluk na kole. To jsem si nechával ve stodole statku pod kopcem Vlak jezdil o půl sedmé ráno, do N. Bydžova příjížděl o půl osmé, z nádraží ještě asi 1 km do školy. Z domova jsem vyjížděl před 6. hod. ráno, vstávat bylo třeba v 5 hod. Domů, podle délky výuky, jsem příjížděl kolem 4.-5. hod. odpoledne. Ze začátku, když bylo ještě pěkné počasí a delší dny, to šlo. Později na podzim, za dešťů a sněhových přeháněk, kdy se nedalo na kole jezdit, jsem chodil pěšky o půl hodiny dříve. Silnice v té době nebyla ještě asfaltová, ale prašná a za deště rozblácená. Pak se nám změnilo. Museli jsme se učit na směny, všichni. Jeden týden byla výuka ráno, druhý týden odpoledne. Na odpoledne jsem odcházel z domova v 11 hod, domů se vracel až o půl deváté večer. Když se pro sních nedalo jezdit na kole, chodil jsem pěšky, na cestu večer mně půjčovali ve statku petrolejovou lucernu, takovou, co se věšela dozadu na vůz, abych viděl na cestu. Někdy mně šla maminka naproti a byla ráda, když z dálky uviděla blikající světlo (to, jak jsem pohazoval lucernou). Potkávali jsme se tak v půli

cesty. Po cestě jsem taky musel míjet jedno místo, kde se říkalo, že tam straší koňská hlava na slepičích nohou. Když se po vichřici v r. 1939 likvidovaly polomy na silnici do Bělohradu, polámané stromy stahovali sedláci pomocí koní, mezi nimi byl i pan Samek. Kláda, kterou stahoval ze stráně, se sesmekla a stáhla koně ze skály a kůň se zabíbil. Od té doby se říkalo, že tam straší.

Když se počasí ještě více zhoršilo a začalo mrznout, jezdil jsem z Bělé autobusem do Nové Paky na vlakové nádraží. Autobus jezdil po 5. hod. ráno a svážel lidi do německých zbrojovek v Pace. Od autobusu to bylo ještě asi 500 m chůze na nádraží, odkud byl vlak ráno vypraven.

Jezdil nevytopený kolem 6. hod. ráno. Bylo málo uhlí, a tak pára stačila sotva pro lokomotivu, natož aby vytápěla vagony.

Ještě se zmíním o jednom zážitku ze začátku školního roku. Koncem srpna r. 44 u nás natíral (fládroval) ložnici p. Augusta z N. Paky. Pan Augusta byl velký rybář, chodil chytat ryby na Javorku od Šárovové Lhoty až k Ostroměři. Když už byl u nás s prací hotov (začátek září), domluvil se s tatínkem, že si zajedou na ryby na Javorku za Š. Lhotu. Jak jsem to uslyšel, hned jsem se pozval také. Až pojedou ze školy, vystoupím v Š. Lhotě a půjdu kolem řeky za nimi. Tak se také stalo. Šel jsem asi 4 km po směru toku vody až k železničnímu mostu u Mezihoří. Nikde jsem je nezastihl, a tak jsem se oto-

čil zpět. Šel jsem 4 km do Lhoty, pak 5 km do Bělohradu a ještě 3 km do H.N. Vsi pro kolo. Ten den kromě jízdy na kole jsem nachodil 16 km. Asi za hodinu po mém návratu domů se vrátil tatínek s p. Augustou. Chytali za železničním mostem, kde byl splav a náhon na mlýn. Já to před mostem otočil.

ooo

Po uklidnění válečných událostí začal na podzim 1. září nový školní rok. Nastoupil jsem do sekundy gymnázia v Nové Pace. Dojíždění do školy bylo i tady dosti komplikované, ne však tolik, jako dojíždění do N. Bydžova. Jednak jsem byl už o rok starší a nebylo to tak daleko. Z podzimu jsem jezdil na kole, pan školník nám je nechal uschovat do jedné místnosti u kotelny. Horší to bylo v zimě. Autobus sice jezdil, ale byl tak přeplněný, že mnohdy nestačil ráno všechny pobrat. Jezdily malé autobusy Praga RN, kam se oficiálně mělo vejít 40 cestujících, ale překonali jsme rekord a jelo nás 105. Ti, co se nevešli do autobusu, většinou školáci, neuměli se tak tlačit, vylezli na střechu, kde byla zahrádka na zavazadla. Tam se nás srovnalo 5, další 3 stáli na žebříku postupně nad sebou. V zimě, když mrzlo, přijeli jsme do Paky řádně vymrzlí. Autobus končil u pošty, odtud do školy to bylo ještě 1 km chůze. Spoj, který nás vozil ráno do školy, jezdil z Jilemnice do Pecky. Někdy v zimě se stalo, že autobus pro zavátou silnici do Pecky nepříjel a tak jsme šlapali do školy pěšky.

Pokračování příště

Chodba z hradu Pecky do blízkého lesa Odnože

Hrad Pecka byl od 25. července r. 1432 až do konce března 1433 obležen vojsky sirotků. Obyvatelé hradu obležení statečně odolávali, nehodlajíce se za žádnou cenu vzdát. Situace, kdy již byli ze svých zásob zcela vyčerpáni, by je snad byla přinutila, že by podlehli, nebýt spásného nápadu, který se stal jejich záchranou.

Aby obelstili obléhajícího je nepřítele, uspořádali veselku, ovšem bez ženičky a bez nevěsty. Zpívali a tancovali sice z posledních sil, ale obléhatelům poslali výslužku, aby je přesvědčili, že jídla a pití mají dostatek. Pečené ryby, více než víno, vyvolaly v ležení obléhatelů nesmírné překvapení. Byli totiž nesporným důkazem spojení osádky hradu s okolím i přes dokonale organizované obležení. „Zbytečně ztrácíme čas čekáním na jejich vyhladovění,“ bylo výsledkem jejich porady, a tak se stalo, že na druhý den po té veselce Sirotci odtáhli.

Jak si mohli obležení opatřovat potraviny a vodu, které byl v hradní studni 47 metrů hluboké nedostatek? Je jasné, že spojení přes nepřátelské obležení mohlo vést jediné podzemním průcho-dem.

Od některých starších pamětníků v Pecce jsem se dozvěděl, že poblíž

Nečáskovy chalupy je místo, které se propadlo. Na druhý den svátku vánočních 1969 jsem si panem Nečáskem nechal ukázat tuto zmíněnou propadlinu a prozkoumal ji pomocí siderického kyvadla. Zaznamenaná reakce pokračovala jedním směrem k jihu na dno údolí pod hradem a z něho do protisvalu, kterým je les Odnož. Ve vzdálenosti 3 metry od cesty podélně dělící les na dvě poloviny, uvedená reakce končí.

Na dně údolí pod Nečáskovou chalupou se nachází dobře znatelná hráz rybníka. Rybník ten sloužil jako zásobárna pitnou vodou a rybami pro potřeby hradní kuchyně.

Z jara r. 1970, jakmile roztál sníh a oschla země, provedl jsem opět siderickým kyvadlem průzkum trasy od propadliště směrem ke hradu. Tato trasa vede v těsné blízkosti Nečáskovy chalupy a pokračuje jižním svahem nahoru ke hradu. Při provádění průzkumu, blíž se ke hradu, očekával jsem, že trasa bude končit u zdi škopkovské části hradu, za níž se nalézá zahradná šachta, z níž je vybrán zásyp až do hloubky 56 metrů. Čím více jsem se hradu blížil, tím více jsem byl zklaman, jelikož trasa vedla zcela někam jinam, než jsem předpokládal. Ústila totiž u zdi Harantova paláce, konkrétně vpravo od okénka

druhého sklepa, z kterého vedly původně schody do hradní kuchyně.

Při další příležitosti jsem provedl siderickým kyvadlem podrobný průzkum druhého sklepa pod Harantovým palácem a ke svému velkému překvapení jsem zjistil reakci v levém rohu betonové podlahy tohoto sklepa. Beton v tomto místě při poklepu vydával dutý zvuk. Průvodcem p. Hetfleischem mi bylo sděleno, že betonové podlahy ve všech pěti sklepech jsou asi od roku 1960. V levém rohu druhého sklepa musel tedy podlahový materiál pod betonem za dobu deseti let klesnout, což bylo příčinou vytvoření dutiny pod vrstvou betonu. Upozornil jsem na tuto okolnost zmíněného průvodce, kterého toto zjištění velice zaujalo a přislíbil, že do příštího mého návštěvy beton v tomto místě proseká.

Dne 8.8. 1970, kdy jsem spolu se synem a Kňourkem Josefem z Vidoně opět hrad navštívil, za přítomnosti p. Hetfleische, jsem do prosekaného otvoru v betonové podlaze lehce zasunul prut z roxorového železa do hloubky 5,40 metru. Násytný materiál v tomto místě byl tak řídký, že nekladl téměř žádný odpor zasunovanému prutu.

Tato mimořádná událost mne vedla k dalšímu pátrání, kdy mi bývalý kas-

telánem p. Jaromírem Rychterou a pí Wolfovou bylo sděleno, že v tomto místě prováděného průzkumu byl hluboký otvor s dřevěným žebříkem, který ústil do úzké chodby vycházející z hradu jižním směrem (Nečáskova chalupa, údolí). Dokonce paní Wolfová vzpomenu-la na podrobnosti a vyprávěla mi, že v době svého dětství s ostatními dětmi na hrad chodila a do tohoto otvoru ve druhém sklepe po žebříku sestoupila. Velmi podrobně mi líčila, jak lezly do chodby vedoucí ze dna tohoto otvoru a ve výklencích po obou stranách chodby se schovávaly, jelikož chodba vedoucí dále do údolí značně klesala, neodvážily se jí dále prolézat. Nedovoľoval jim i strach z kostlivce, který byl v té tmavé chodbě nalezen. Lidská ta kostra byla z chodby vyzvednuta a k identifikaci byl pozván z Paky Dr. Večeřík, který konstatoval, že se jedná o „staré kosti“. Tímto odborným ohledáním byl celý případ nálezu uzavřen, lidské kosti svázány do uzlíku a na peckovském hřbitově do opuštěného hrobu uloženy. Aby lezení do tohoto otvoru a chodby bylo zabráněno, bylo provedeno zabezpečení tím způsobem, že otvor byl překlenut dřevem a s vrchu zasypán.

Až potud vyprávění svědků: bývalého kaste-

lána Jaromíra Rychtery z Pecky a paní Wolfové, rovněž z Pecky.

Ještě téhož roku 1970 na podzim jsem si vyžádal povolení o vyhloubení sondy u zdi Harantova paláce, kde končila trasa mnou zjištěná siderickým kyvadlem, která se nacházela přesně v místě, kde za zdi v levém rohu druhého sklepa jsem provedl 8.8. t.r. průzkum betonové podlahy, jež bylo místem, k němuž se vztahuje vyprávění uvedených svědků.

S hloubením sondy mi po nejvíce pomáhal dnes již zemřelý Karel Krátký, jenž bydlel v podhradí. Při pečlivém zkoumání vybíraného materiálu jsme již v hloubce 1,5 metru našli velké množství zvířecích a ptačích kostí a hlouběji i části nádob a kachlů, které jsou umístěny na hradě. V hloubce 2 metry jsme narazili na původní terén, nebo snad dno příkopu. V tomto místě bylo těchto zajímavých nálezů největší množství. Nepříznivé počasí nám však v dalším

hloubení zabránilo a jeho další pokračování se přesunulo až na jaro následujícího roku.

Když jsme v průzkumu pokračovali, zjistili jsme v hloubce 3,3 metru vrstvu cizího materiálu, kterým byl žlutý jíl, v dřívějších dobách používaný jako dobrý izolační materiál bránící prosakování vody. Bezprostředně pod touto vrstvou jsme našli opracované kameny, které při poklepu vydávaly dutý zvuk. Tedy v hloubce 3,5 metru kamenné klenutí

s vrchu zakryté 15 cm silnou vrstvou jílu. K proniknutí klenutím až do chodby nedošlo následkem sesutí stěny sondy a vydáním rozkazu správce hradu Řeháka celou sondu zahrnout.

Tak skončil zdarma prováděný průzkum tajného podzemního průchodu do údolí k rybníku pod hradem a do blízkého lesa Odnože, který zachránil hrad Pecku v době obležení vojsky sirotků v letech 1432 – 1433.

Jaroslav Obešlo
Pokračování příště

Díra do středu Země: Šťourali předkové, šťourali...

To, že má každý hrad a kostel provrtané základy, že tu jsou únikové chodby podzemní, věřte, nevěřte – jsou kastelánovy báchorky a za dost vysoké vstupné... Ano, všude nás balamutí.

Z Pecky prý vedla chodba na hrad Kumburk dlouhá 8 km. Z Kumburku jste se ve středověku provrtal jako krtek pod jičínský zámek, měřeno 11 km. Proradný pan Čeněk z Miletínku přežil LP 1423 tažení husitů, jelikož průchod podzemní sloje byl zasypán. On se dusil ve sklepe místního pivovaru. Miletínští sice dnes ukazují vrátka v uličce za kostelem, ale není tu díra do historie ani do středu Země. To by něco musel čuchat už rodák, básník Kytice Karel Jaromír Erben. V dětství se sice bál Polednice, ale později kamarádil ve svatební košili

s vodníkem a griloval na Záhořově loži. Zlatý kolovrat neměli ani na zámku.

Vynikající umělecký fotograf, jičínský občan Podlipný pořídil v třicátých letech minulého století na poli v Sedličkách snímek sedláka Jíry, který se i s koňmi propadl do země, do části podzemní chodby.

Badatele a luštitelé středověkých záhad dr. F. tento důkaz nijak nevzrušil.

Já píšu, že nejhlubšími dírami a sondami v našem okolí jsou v kůře zemské doly zlatonosné ve Stupné. Pobyl jsem ve štolách plných šest hodin se dvěma svědky zlatokopy. Kolik uncí a jaké kvality jsme na povrch v kapsách vynesli, neřeknu. Ani ň. Historicky první objev, nález a dolování potvrzeno v době krále Přemysla Otakara. Ještě

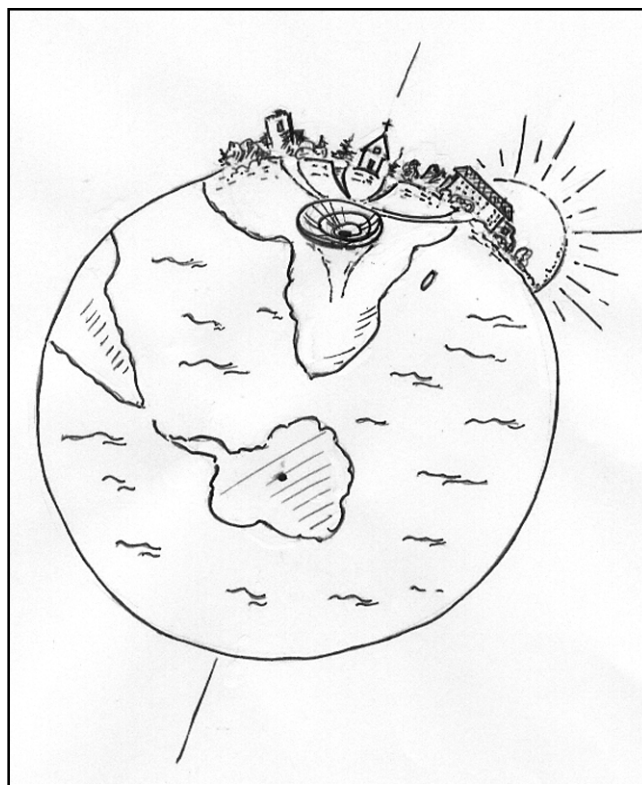
v r. 1562 vytěžilo se zde podle zápisů mincovních 6.3 hřivny zlaté rudy, čili 1.1776 kg zlata, jest nejlepší jakosti v Čechách.

Pod tuto zprávu se podepisuje plným jménem, jsem bez obav, že bych

způsobil „zlatou horečku“ v trojúhelníku Stupná, obec Kalná a přilehlý Vidochov.

Také vchod do středu Země jsme dokonale zamaskovali.

Miroslav Procházka

Čau, Peckováci!

Tak si to představte: Ještě mi nebylo ani půl roku a ta moje máma bláznivá mě už táhla na hrad! Kdyby to aspoň drncalo jako dřív, ale to ne - jen na začátku a pak už nuda. Nechápu, co všichni na těch opravených silnicích vidí. U hradu mě vyndali z kočáru, vyšli se mnou spoustu schodů a chvíli čekali. Vevnitř bylo moc lidí, malí, velcí, skoro všichni mlčeli, jen ta jedna pořád něco mlela. Že bych vše-

mu rozuměla, to se říct nedá. Z toho, co jsem však pochytila, usuzuju, že má hrad něco společného s náma mrňatama: je to přeci jasný - pořád nějaký haranti nebo co. Taký řešili, jak je pojmenovali - v paměti mi zůstali kluk a holka. Klukovi vybrali jméno krásný - Kryštof, no ale holka, ta to teda odnesla. Anna se asi rodičům zdálo málo nóbl, tak je chudák Anna Salomena. Už už mě to poslouchání začínalo nu-

dit, když jsme přešli dál; tam zas ta ukecaná vyprávěla něco o krtečkovi a jeho kalhotkách. Když jsme se dostali do hradní kuchyně, začala jsem mít pocit, že bych všem těm přítomným měla taky něco sdělit. No a zas ta máma! Normálně mi to nedovolila! Jen jsem začala, už se štelovala ke dveřím a vůbec bych se nedivila, kdyby to měla předem domluvený: cvak cvak, odemkly se dveře a my

byly venku...

Divnej barák je ten hrad. Lidi tam chodí houfně postávat, okukovat a fotit. Proč ještě moc nechápu, snad mi to jednou někdo vysvětlí... Mě jako Peckováka hřeje u srdce, že to tam mám zadarmo a zas tam můžu kdykoliv zajít, pardon, zatím vlastně jen zajet. Běžte tam taky a napište mi, jak to s tím hradem vlastně je....

Vaše Zuzana

-vd-

To jsi byl ještě na houbách...

Houbaření je vašeň, národní sport Čechů, tady je mnoho hubníků. Houbař je dobrodruh, člověk posedlý, od nepaměti chudobný, připomíná lidový popěvek z Kerkonoš: /Achich pane Krakonoši, jsem já pouhý brach, trochu hub si nesu v koši, je teď bída na horách/.

Od středověku se houby prodávaly na trzích a patří do české kuchyně. Říkalo se jim „maso chudých“. Moje prababička citovala ze Snáře: houby v lese sbíratí = v životě zabloudíš. Vsaď číslo 6. Houby jísti = marně očekáváš radost. Do lotýnky vsaď č. 7. Našel houby = našel hovno. Nic.

O houbách je řada přísloví: Tenkrát? Tos byl ještě na houbách! Odbývali mě. Nebyl jsem na světě. Et-nografové se domnívají, že tím vysvětlujeme, že k plození dětí docházelo v lese. Mladí museli hledat samotu, scházet se, vždyť

v chalupách bydlely pohromadě celé rodiny v jedné místnosti. Pojď na houby! Zval jsem svoji první lásku na rande. Chvíli jsme seděli na mechu, když zašepkala, omámena mnou a houbami: Tady ne, mě štípou brabenečkové... Statistika praví, že sedm z deseti Čechu holduje houbaření. Pokud jsme v přírodě ochočili všechno, tak hříby ne. Rostou si kde a kdy chtějí. Nejen po dešti.

Houby jsou jedlé, jedovaté, mycí školní, pod postelí v plesnivě podlaze, houby s octem. Chodívám do lesa denně, nepotkávám dvojku zamilovaných, hajného, babku jahodářku nebo s roštím, na pařezu netančí průsvitné lesní panny, zchvácenou Červenou Karkulku, ani neslyším vrčet hladového vlka. V lese se bojím, proto se mnou chodívá manželka. Drží se mě jako klíště.

My houby sušíme, smažíme a nakládáme, je to

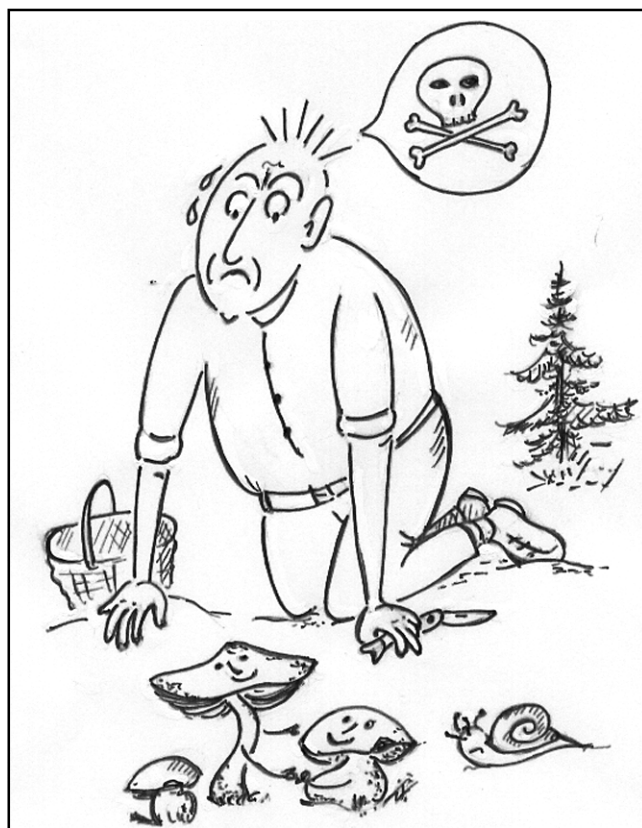
nejlepší naše koření. Houbový Kuba, šašík, haše, nákyp, řízek, osmahlá růžovka nebo žampiony

v těstíčku, mňam!

Hurá do lesa - s Atlasem hub. Už rostou!

Miroslav Procházka

**Upozornění ministerstva zdravotnictví:
HOUBY ZPŮSOBUJÍ OTRAVU!**

Ilustrace - PaP-

strana 15

Rok 2009 na Koupališti a kempu Pecka

Dovolte, abych zhodnotil první rok fungování Koupaliště a kempu Pecka po změně provozovatele. První návštěvníci do našeho zařízení dorazili již 18. 4. 2009, jelikož jsme naplánovali spoustu změn a úprav, byl tento termín přímo šibeniční. Již v lednu se začalo pracovat na rekonstrukci již nedostačující kuchyně. Kuchyně byla podrobena celkové rekonstrukci a současně probíhala také modernizace kiosku u koupaliště. Současně se rozšiřuje kapacita míst pro restauraci, přistavuje se pergola k té stávající a nevyužitá místo před toaletami zaplňuje další pergola pro cca 40 zákazníků. Uvnitř restaurace je vybudován krb pro případ nepříznivé počasí. Venkovní plocha je využita k výstavbě nového grilu, lávového kamene a udírny. Začínají se stavět nové sru-

by, které rozšíří stávající kapacitu, kapacita pro rok 2010 by se měla dostat až k 150 lůžkům. Vzniká nový stanový prostor „za potokem“ - stany zde, jak doufáme, naleznou potřebný klid a snad i kousek romantiky. Pro stanový prostor budou vybudována nová sociální zařízení. Pro děti je postaveno nové dětské hřiště /prolézačky/ a především dětská trampolína, kde se můžou nejenom děti, ale i dospělí náležitě vyřádit. Také se pouštíme do částečné rekonstrukce bazénu, boky jsou znovu vybetonovány a bazén je po několika letech kompletně natřen. V rámci propagace našeho loga je obřím písmem vyobrazeno také na dně bazénu.

Celé léto v kempu probíhá spousta zajímavých akcí, hraje se Tennis Pecka open, hostíme finále Mistrovství ČR ve vybí-

jené, finále Mistrovství ČR ve volejbalu na antuce, které přenášela Česká televize. Z dalších sportovních zápolení jmenujme míčový sedmiboj, turnaj v plážovém volejbalu, turnaj v nohejbalu... Také kultura na koupališti nechyběla. V rámci už tradičního motosrazu, na který letos dorazilo 800 motorkářů, zahrály kapely jako Vaťák, De Bill Heads, Komunální odpad... V rámci Country festivalu Pecka „Peckovská struna“ vystoupil František Nedvěd.

Obsazenost kempu je velice uspokojivá, v červenci a srpnu je téměř stoprocentní, také květen a červen je velice zaplněn, největší problém je obsadit termíny mimosezonní, ale jelikož náš provoz, jak všichni pevně věříme, bude celoroční, tak si k nám rekreanti najdou cestu také jindy

než v letních termínech.

Také bych vás rád pozval na rozloučení s létem 2009 na koupališti 3. října. Bude se grilovat, točit výborné pivo a hrát bude živá hudba.

Závěrem bych vás všechny rád pozval mezi nás v roce 2010, plánujeme spoustu akcí a výhod pro Peckováky, přijďte, i když není hezky, děti určitě ocení trampolínu a dětské hřiště a dospělí třeba výborné kvasnicové svijanské pivo, nebo jen tak na dobrou večeri - od příštího roku bude celá část restaurace obsluhována, chceme dosáhnout maximální spokojenosti vás zákazníků.

Takže se přijďte vykoupát, zaspotovat si, dobře se najíst, nebo jen tak na pivko s přáteli.

Na vaši návštěvu se těší kolektiv Koupaliště a kemp Pecka.

Jaroslav Hudec

Hasiči soutěžili v Jičíně

Okresní kolo soutěže v Požárním sportu proběhlo v sobotu 6. června na stadionu v Jičíně. Naš 15. okres reprezentovala dvě družstva. V kategorii Muži velmi úspěšně soutěžilo staňkovské družstvo ve složení: Zdeněk Kalousek, Pavel Bezstarosti, Petr Baumelt, Zdeněk Křížek, Jakub Čerovský, Jan Pavel, Karel Krátký - požární útok a dvě štafety. Na štafety ještě nastoupili Miroslav Zverec a Michal

Pavel z Kalu. Ve vzájemné konkurenci 20 SDH+JPO z okresu naši muži vybojovali skvělé 2. místo.

Do soutěže Přeboru jednotlivců - Muži, se z našich přihlásili: K. Krátký, Z. Křížek, J. Čerovský M. Zverec a J. Pavel. Z nich časem 18,85 vteřin byl nejlepší Karel Krátký a obsadil tak výborné 2. místo v celkovém pořadí, poslední z pětky 13. místo, takže opět skvělé. Staňkovští tak

postoupili do krajského kola, ale nakonec se nemohli zúčastnit, neboť by v

daný den nebylo soutěžní družstvo kompletní.

V kategorii Ženy soutě-

žilo 9 SHD a ženy z Vidochova obsadily 7. místo. Vinou technické závady (startovní pistole) musely do útoku startovat 10x, než-li ho mohly dokončit. Uznání za jejich výkon jim patří už jen za to, že je to od závodění neodradilo a berou to tak, že si startovní část útoku natrénovaly.

Okresního kola hry Plamen, které se uskutečnilo v Cerekvici ve dnech 29 až 31. května, se zúčastnilo v kategorii: Starší - 11 kolektivů

Mladší - 13 kolektivů

Pětičlenné - 9 kolektivů

Soutěže pětičlenných družstev se z okrsku nikdo nezúčastnil, ale v obou dalších kategoriích děti z Vidochova shodně vybojovaly skvělé 3. místo.

Všem účastníkům soutěží patří aspoň veřejné poděkování za dobrou reprezentaci našeho hasičského okrsku. Jejich úspěchy jsou jim i ostatním sborům jistě dobrou motivací pro přípravu na příští soutěžní klání.

Petr Pavel

Mezinárodní cyklosraz se vydařil

Uplynulo sice již několik měsíců od skončeného Mezinárodního a zároveň XV. národního setkání cykloturistů, které se uskutečnilo v rekreačním zařízení u nás na Pecce. Co připomenout úvodem? První myšlenka vznikla před třemi lety. Podali jsme oficiální přihlášku na ústředí Klubu českých turistů, kde se přihlásilo zhruba pět zájemců. Připomínám, že Mezinárodní a národní setkání cykloturistů se konalo každý rok, pokaždé v jiném kraji. Od letošního roku následuje dvouletý cyklus. Do finále byl zařazen oddíl Cykloharant Pecka a KČT Praha. Díky diplomatickému boji padla volba na Pecku. Štafetu, tedy putovní kolo, které bylo umístěno v loňském létě v samoobsluze COOPu, jsme přebírali v Hrádku nad Nisou za přítomnosti hejtmána libereckého kra-

je.

Přípravy trvaly téměř rok, nejintenzivněji od Vánoc do samotného vypuknutí srazu.

Zahájení se zúčastnila starostka městyse Pecka Hana Štěrbová, Oldřich Vlasák, poslanec evropského parlamentu a další zajímaví hosté. Členové Cykloharant připravili 23 krásných tras v Podkrkonoší. Trasy byly rozděleny podle náročnosti a délky do nejvýznamnějších míst Podzvíčinska. Podařilo se zajistit exkurze do Novopackého pivovaru, výroby Hořických trubiček, miletinského podzemí či na telekomunikační věž do Hořic a mnohé další. Po celou dobu srazu byl připraven zajímavý program. Na každý den byla připravena beseda s cestovateli. Ve čtvrtek vyprávěli Lenka a Marcel Hrdličkovi o přejetí Rumunska a Ukrajiny přes

Karpaty na kole. Neméně zajímavá byla beseda Petera Patzse a Braňa Sýkory z Bratislavy do Osaki na kole po severní hedvábné stezce. Tito cestovatelé jeli například přes Írán, Čínu, bývalé republiky Sovětského svazu a další země až do Japonska. Bonbónkem mezi pozvanými hosty byla účast Josefa Zimovčáka, jezdce na vysokém kole, který se zúčastnil na tomto kole jako předjezdec nejvýznamnějších cyklistických závodů - Tour de France, Giro di Italia a španělské Vuelty. Všichni účastníci měli možnost se také svést na vysokém kole. Samozřejmostí bylo promítání krátkých filmů ze závodů i obrázků z cest.

Pro zlepšení bezpečnosti cykloturistů v silničním provozu měl každý účastník možnost si nechat odborně a zdarma seřídít své kolo. O tuto službu byl ve-

liký zájem až do nočních hodin.

Závěr patřil soutěžím a vyhodnocení celého srazu. Putovní kolo jsme předali zástupci KČT Praha, kde se bude konat příští Mezinárodní a XVI. národní setkání cykloturistů. Příští setkání proběhne na počátku července 2011.

Hodnotit skutečnou akci je velice těžké. Akce se zúčastnilo 186 cykloturistů. Někteří na celou dobu, jiní jen na jeden den. Účast možná trochu ovlivnilo počasí, protože celý týden před srazem bylo chladno a deštivé počasí. Účastníci byli ze všech koutů naší vlasti, nejvíce jich přijelo z Hodonína a Českých Budějovic. Nechyběli cyklisté ze Slovenska jeden z Polska a Maďarska. Obrázek o tom, jaké setkání bylo, si může udělat každý sám po přečtení dopisu Ludmily Příhodové, jedné z účastnic

srazu, který je zveřejněn na jiném místě Listů Peckovska. O mezinárodním a XV. národním setkání je zpracováno téměř dvouhodinové DVD, kde je vše podstatné.

Na uspořádání a zdárném průběhu celé akce se nejvíce podíleli: Jiří Styblík, Josef Horáček, Věra Nezbedová, Maruška Ulvrová, Helena Holoušová, Maruška Pavlová, Honza

Pavel st., Láďa Erbert, Jindřich Kalousek, Antonín Pech, Radko Kuncl, Tomáš Berger, Veronika Mikešová, Zdeněk a Honza Kalenský, Zdeněk Vlačih a další členové oddílu Cyk-

loharant Pecka. Všichni zaslouží poděkování, protože bez nich by se akci nepodařilo uspořádat. Poděkování patří též sponzorům.

Josef Berger

Z ohlasů na peckovský cyklosraz

Vážení cykloturističtí přátelé,

Mezinárodní a XV. celostátní sraz cykloturistů v Pecce skončil a účastníci se v neděli plni nabítek dojemů a s čerstvě seřazenými koly vrátili do svých domovů. Nemohli jsme osobně poděkovat za tuto skvělou akci všem členům osobně, přijměte od nás prosím pár slov alespoň touto formou.

My nejsme příliš vyznavači hromadných akcí, cykloturistiku bereme jako individuální záležitost a celostátního cyklosrazu jsme se začali zúčastňovat až před třemi lety po narození našeho synka, aby začal od malička nasávat tu neopakovatelnou atmosféru mezi stejně "zvláštními" lidmi, jako je tatínek a maminka. Na těchto akcích se nám líbí to, že je vytvořeno za slušný peníz jakési zázemí a díky tomu, že se sraz koná pokaždé v jiném regionu, je účastníkům umožněno poznávat různé části naší země. Zároveň se ještě tradičně zúčastňujeme dvou celostátních akcí turistických. Jsme trochu samotáři a naplánuvat si sami trasu, zajistit si ubytování a dopravu je pro nás stejně zajímavé a dobrodružné jako samotná realizace cesty, nejsme ani zdaleka tak zdatní cyklisté jako vy (prohlíželi jsme vaše úspěchy a výlety na www stránkách), po narození našeho synka se náš akční rádius ještě značně zúžil, a tak

pokud jedeme na víc dní na těžko z bodu A do B, urazíme nyní jen cca 45 km +-, podle terénu a počasí, někdy i méně. Když byl syn menší, dalo se i víc, protože téměř celý den prospal, ale tím, jak se mění jeho nároky na dobu spánku, snažíme se mu zachovávat zaběhlý denní režim, a tak dbáme na to, aby ve vozíku strávil v bdělém stavu max. 1/3-1/4 cesty a zajištění jeho potřeb spánku, jídla a hraní je samozřejmě na prvním místě.

Z toho všeho by se dalo říci, že si tak trochu „hrabeme na svém vlastním písečku“ a myslíme jen na sebe. Po tom, co jsme viděli a zažili za těch 5 dní pobytu u vás, se za to stydíme a hluboce smekáme před vámi všemi, za to, co jste společně dokázali, zasluhujete všichni obrovskou úctu a velké poděkování, vždyť jen samotné odhodlání takovouto akci uspořádat je hodno obdivu. Hrozíme se množstvím mailů, telefonátů, korespondence, zařízení, vyjednávání, dohadování a možná i přemlouvání a vůbec celkového času, který jste organizaci srazu všichni věnovali na úkor svého volna, rodiny, přátel, zaměstnání a řádné dovolené. A tak místo toho, abyste trávili jarní dny v sedle kola (a mnozí z vás určitě nejen jarní), věnovali jste svůj čas práci pro druhé cyklisty, pro to, aby se jiní mohli bavit, aktivně odpočívat a poznávat váš malebný kraj,

který má co nabídnout všem věkovým kategoriím. Na své si přišli jak pohodoví cyklisté, tak i památkoznalci, dálkoplaži, stíhači, vrchaři i ostatní různé odrůdy našeho roztočivého cyklosvětá.

Po všech pět dní srazu se o nás s mateřskou péčí staral do pozdních večerních hodin tým vaší cykloposádky, v čele s kapitánem p. Bergerem. Bohatý a nápaditý doprovodný program jen umocnil skvělou atmosféru celého srazu. O solidní ubytování za pakatel, snídaně a večere bez čekání o místo, bezplatný servis kol účastníků, zajímavé přednášky, besedy, exkurze, soutěže, vystoupení tanečních skupin, tombolu s věcnými cenami a v neposlední řadě o mnoho zážitků v sedle kola na doporučených i vlastních trasách Podzvíčinska, o toto všechno přišli ti, kteří letos do Pecky nepřišli. Přestože počasí 2. a 3. den srazu nebylo příliš nakloněno pohodové cyklistice a připomínalo denními teplotami a dešťovými přeháňkami spíš dubnový apríl, víkend se vydařil, čekala nás blankytně modrá obloha, i když asi každého potrápil sobotní protivítr. Chybu udělali ti, kteří odjeli už v sobotu, nedělní nádherný letní den nenechal doma snad žádného cyklistu (my jsme se na zpáteční cestě k vlaku v Jaroměři zastavili ještě v Braunově Betlémě, Kuksu a stihli jsme

i Železniční muzeum v Jaroměři, což ocenil hlavně náš malý synek). Jediná věc, která nám v Pecce chyběla, bylo dětské hřiště s pořádnou skluzavkou, což je jeden z hlavních hnacích motorů toho, že s námi syn bez problémů a s nadšením (zatím) cestuje. Měli jsme smůlu, že ta na koupališti byla právě v rekonstrukci.

Dokázali jste, že zorganizovat a realizovat takovouto vydařenou akci dokáže i parta nadšenců z městečka s necelými 900 obyvateli a že vše záleží na ochotě lidí udělat něco pro druhé. Obvykle se z delších výletů už těšíme domů, ale v neděli večer na nás padla podivná tíseň, neboť u vás jsme se jako doma cítili.

Takže ještě jednou: Stálo, to za to, DÍKY !!!

Přejeme všem členům oddílu co nejméně defektů a „držkopádů“, stálý vítr v zádech, závodícím hodně úspěchů na soutěžích, mladším cyklistům pak, aby je tento koníček nepřestal bavit a všem dohromady hlavně spoustu nových cyklistických zážitků a zdárně zdoláných kilometrů.

Těšíme se snad někdy v budoucnu na setkání s vámi opět v Pecce (my k vám určitě ještě zavítáme, zdaleka jsme nestihli projet vše, co stálo ve vašem kraji za povšimnutí) nebo třeba zase tady u nás, „na Valachoch“.

*Ludmila, Jaromír
a Jaromírek ze Vsetína*

• sport • sport • sport • sport • sport •

Volejbalový kemp Dolní Brusnice 2009

V nádherném slunečném počasí jsme absolvovali naše první společné pětidenní soustředění. K dispozici jsme měli roztomilý sportovní areálek místních sportovců, kteří nám jej velmi ochotně zapůjčili a věnovali nám všestrannou péči. Podobně ochotným přístupem jsme byli velmi mile překvapeni již v průběhu příprav i ze strany obecního úřadu v čele s panem starostou Janem Suchým.

A tak poněkud netradičně začínám poděkováním, které si jistě za svůj neobyčejně ochotný přístup zaslouží paní Stránská a paní Ságnerová.

Ale teď již k samotnému kempu. Protože nám po-

Účastníci kempu: Horní řada - David Mindl, Pája Macháčková, Ľla Burkertová, Zdeněk Burkert, Střední řada - Ája Labaštová, Kája Jiříčková, Davča Krch, Tom Hank, Zuzka Vojíková, Vikča Jirková, Honzík Burkert, Lenka Labaštová, Dan Neuman, Spodní řada - Nikča Podlipná, Mára Krátký, Eliška Macháčková, Dáša Zelenáková, Marťas Truneček

časí přálo, mohli jsme se nerušeně věnovat tréninku základních volejbalových dovedností, trénovali jsme také kondičku, připravovali se na naše učin-

kování v okresním přeboru ve volejbalu minižactva, které se bude v první fázi hrát jako přehazovaná.

Aby se nám samotné sportování nepřejedlo, uží-

vali jsme si i mimosportovně. Přišla tak na řadu velmi populární **stezka odvahy**, při které děti psaly poselství paní noci, hledali jsme **poklad**, hráli si, blbnuli, **zpívali** atd.

Když jsme se chtěli s něčím svěřit, měli jsme „**zed' radosti a nářků**“. Každý večer jsme do volební urny odevzdávali své hlasy **volejbalovému králi** a největšímu **sympaťákovi kempu**.

Na řadu samozřejmě přišla i táborová **olympiáda**, turnaje týmů v **přehazované**, společný **táborák** s rodiči.

A bylo to fajn... Tak zase za rok.

Trenéři Dejv, Pája, Zdena a teta Ľla

Volejbalový král:
Tomáš Hank - 30b.

Volejbalová královna:
Lenka Labaštová - 17b.

Sympaťák:
Honzík Burkert - 18b.

Sympaťačka:
Nikola Podlipná - 15b.

Výsledky soutěží

Táborová olympiáda

1. Truneček Martin - 114b.
2. Jirková Viktorie - 109b.
3. Hank Tomáš - 104b.
4. Labaštová Alena - 97b.
5. Zelenáková Dagmar - 97b.
6. Labaštová Lenka - 82b.
7. Podlipná Nikola - 75b.
8. Macháčková Eliška - 71b.
9. Jiříčková Karolína - 70b.
10. Vojíková Zuzana - 65b.
11. Neuman Dan - 61b.
12. Krch David - 54b.
13. Burkert Jan - 51b.
14. Krátký Marek - 48b.

Soutěž týmů

(započítané 3 turnaje v přehazované, hledání pokladu a táborová olympiáda):

1. **Tomášovci** (Kája, Ája, Tom, Zuzka, Davča) - 12 bodů
2. **Dánici** (Dáda, Marťas, Nikča, Vikča, Honzík) - 10 bodů
3. **Lenkovníci** (Mára, Dáša, Eliška, Lenka) - 8 bodů

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

Ve 3. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Ladislav Plecháč z Pecky – 85 let
- Olga Pavelcová z Pecky – 88 let
- Karla Vokatá z Pecky – 94 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili

- Jaroslav Hubáček z Bělé
- Františka Jůzová z Pecky
- Marie Novotná z Pecky
- Věra Luňáková z Pecky
- Břetislav Šec z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Vítání občánků

V neděli 11. října se uskuteční slavnostní přivítání nových občánků do života, budou přivítány tyto děti:

- Lukáš Jakubský z Vidonic
- František Buriánek z Kalu
- Lucie Režňáková z Pecky
- Barbora Suchánková z Bělé
- Darina Jirásková z Pecky
- Šimon Fiurášek z Pecky

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost z jejich ratolestí.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v prosinci 2009. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 20. listopadu 2009.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.

Září 2009, ročník XIX. Řídí redakční rada ve složení:

Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz

http: www.obec-pecka.cz

Počet výtisků 250

Cena 15 Kč